



UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Strasburg, 15 marca 2017 r.
(OR. en)**

**2015/0281 (COD)
LEX 1722**

**PE-CONS 53/1/16
REV 1**

**DROIPEN 203
COPEN 367
JAI 1028
CODEC 1790**

**DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
W SPRAWIE ZWALCZANIA TERRORYZMU
I ZASTĘPUJĄCA DECYZJĘ RAMOWĄ RADY 2002/475/WSISW
ORAZ ZMIENIAJĄCA DECYZJĘ RADY 2005/671/WSISW**

DYREKTYWA (UE) 2017/ ...
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 marca 2017 r.

w sprawie zwalczania terroryzmu
i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW
oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW,

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Dz.U. C 177 z 18.5.2016, s. 51.

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 7 marca 2017 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia opiera się na uniwersalnych wartościach, którymi są godność ludzka, wolność, równość i solidarność oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności. Unia opiera się na zasadach demokracji i praworządności, które są wspólne dla państw członkowskich.
- (2) Akty terroryzmu stanowią jedno z najpoważniejszych pogwałceń uniwersalnych wartości, na których opiera się Unia, takich jak godność ludzka, wolność, równość i solidarność oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności. Są one również jednym z najpoważniejszych zamachów na demokrację i praworządność, czyli zasady wspólne państwom członkowskim i stanowiące fundament Unii.

- (3) Decyzja ramowa Rady 2002/475/WSiSW¹ jest podstawą działań państw członkowskich służących zwalczaniu terroryzmu, które prowadzi wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych. Ramy prawne wspólne dla wszystkich państw członkowskich, a w szczególności zharmonizowana definicja przestępstw terrorystycznych, stanowią punkt odniesienia dla wymiany informacji i współpracy między właściwymi organami krajowymi na podstawie decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW², decyzji Rady 2008/615/WSiSW³ i 2005/671/WSiSW⁴, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013⁵ i decyzji ramowych Rady 2002/584/WSiSW⁶ i 2002/465/WSiSW⁷.

¹ Decyzja ramowa Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3).

² Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89).

³ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1).

⁴ Decyzja Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych (Dz.U. L 253 z 29.9.2005, s. 22).

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 1).

⁶ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

⁷ Decyzja ramowa Rady 2002/465/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych (Dz.U. L 162 z 20.6.2002, s. 1).

- (4) Zagrożenie terrorystyczne w ostatnich latach narasta i szybko się zmienia. Osoby określane mianem „zagranicznych bojowników terrorystycznych” podróżują za granicę w celach terrorystycznych. Powracający zagraniczni bojownicy terrorystyczni stanowią zwiększone zagrożenie dla bezpieczeństwa wszystkich państw członkowskich. Zagranicznych bojowników terrorystycznych powiązano z przeprowadzonymi niedawno i przygotowywanymi atakami w kilku państwach członkowskich. Ponadto Unia i jej państwa członkowskie stają w obliczu zwiększonych zagrożeń ze strony osób pozostających w Europie, które są jednak inspirowane lub instruowane przez grupy terrorystyczne działające za granicą.
- (5) W rezolucji RB ONZ 2178 (2014) Rada Bezpieczeństwa ONZ wyraziła zaniepokojenie rosnącym zagrożeniem ze strony zagranicznych bojowników terrorystycznych i wezwała wszystkie państwa członkowskie ONZ do zapewnienia, by przestępstwa związane z tym zjawiskiem podlegały karze na mocy prawa krajowego. W tym kontekście Rada Europy przyjęła w 2015 r. Protokół dodatkowy do Konwencji Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi.
- (6) Biorąc pod uwagę zmieniający się charakter zagrożeń terrorystycznych oraz prawne zobowiązania Unii i państw członkowskich wynikające z prawa międzynarodowego, należy dokonać we wszystkich państwach członkowskich dalszego zbliżenia definicji przestępstw terrorystycznych, przestępstw dotyczących grupy terrorystycznej oraz przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną, tak by definicja ta obejmowała czyny związane zwłaszcza z zagranicznymi bojownikami terrorystycznymi i finansowaniem terroryzmu bardziej kompleksowo. Takie czyny powinny także podlegać karze, w przypadku gdy doszło do nich za pośrednictwem internetu, w tym mediów społecznościowych.

- (7) Ponadto transgraniczny charakter terroryzmu wymaga prowadzenia zdecydowanych i skoordynowanych działań i współpracy zarówno w państwach członkowskich i między tymi państwami, jak również z i między właściwymi agencjami i organami Unii zajmującymi się zwalczaniem terroryzmu, w tym Eurojustem i Europol. W tym celu należy efektywnie wykorzystywać dostępne narzędzia i zasoby w zakresie współpracy, takie jak wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze i spotkania koordynacyjne organizowane przy pomocy Eurojustu. Globalny charakter terroryzmu wymaga podjęcia działań na szczeblu międzynarodowym, co oznacza, że Unia i jej państwa członkowskie muszą zacieśnić współpracę z odpowiednimi państwami trzecimi. Zdecydowane i skoordynowane działania i współpraca są również niezbędne do celów zabezpieczania i pozyskiwania dowodów elektronicznych.
- (8) Niniejsza dyrektywa zawiera wyczerpujący wykaz poważnych przestępstw, takich jak ataki na życie ludzkie, stanowiących czyny umyślne, które można zakwalifikować jako przestępstwa terrorystyczne wyłącznie w przypadku, gdy zostały popełnione w określonym celu terrorystycznym, mianowicie, aby poważnie zastraszyć ludność, bezprawnie zmusić rząd lub organizację międzynarodową do podjęcia lub zaniechania działania lub aby poważnie zdestabilizować lub zniszczyć podstawowe struktury polityczne, konstytucyjne, gospodarcze lub społeczne danego państwa lub danej organizacji międzynarodowej. Groźby popełnienia takich czynów umyślnych również należy uznawać za przestępstwa terrorystyczne, jeżeli obiektywne przesłanki wskazują, że dopuszczono się ich, kierując się jednym z wymienionych celów terrorystycznych. Natomiast czynów, których celem jest na przykład zmuszenie rządu do podjęcia lub zaniechania jakiegokolwiek działania, ale których nie umieszczono w wyczerpującym wykazie poważnych przestępstw, nie uznaje się zgodnie z niniejszą dyrektywą za przestępstwa terrorystyczne.

- (9) Przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną mają bardzo poważny charakter, gdyż mogą prowadzić do popełniania przestępstw terrorystycznych oraz umożliwiać terrorystom i grupom terrorystycznym dalsze prowadzenie i rozwijanie działalności przestępczej; z tego względu zasadne jest uznanie takich czynów za przestępstwo.
- (10) Przestępstwo związane z publicznym nawoływaniem do popełniania czynów będących przestępstwem terrorystycznym obejmuje m.in. pochwalanie i usprawiedliwianie terroryzmu lub rozpowszechnianie w internecie lub poza nim wiadomości lub obrazów, w tym obrazów dotyczących ofiar terroryzmu, w celu zdobycia poparcia dla idei terrorystycznych lub w celu poważnego zastraszania ludności. Taki czyn powinien podlegać karze, jeżeli stwarza niebezpieczeństwo popełnienia aktów terrorystycznych. W każdym konkretnym przypadku przy ocenianiu, czy takie niebezpieczeństwo istnieje, uwzględnić należy szczególne okoliczności sprawy, takie jak autora i adresata wiadomości, a także kontekst, w jakim doszło do popełnienia czynu. To, czy niebezpieczeństwo jest istotne i czy ma ono wiarygodny charakter, należy również brać pod uwagę przy stosowaniu przepisu o publicznym nawoływaniu zgodnie z prawem krajowym.

- (11) Uznawanie za przestępstwo odbywania szkolenia na potrzeby terroryzmu jest uzupełnieniem obowiązującego przepisu uznającego za przestępstwo prowadzenie takich szkoleń i ma w szczególności na celu zwalczanie zagrożeń stwarzanych przez osoby aktywnie przygotowujące się do popełniania przestępstw terrorystycznych, w tym osoby działające ostatecznie w pojedynkę. Odbywanie szkolenia na potrzeby terroryzmu obejmuje zdobywanie wiedzy, dokumentów lub umiejętności praktycznych. Zdobywanie wiedzy na własną rękę, w tym za pośrednictwem internetu lub z wykorzystaniem materiałów szkoleniowych spoza internetu, należy również uznawać za szkolenie na potrzeby terroryzmu, jeżeli jest ono związane z aktywnym działaniem i z zamiarem popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia przestępstwa terrorystycznego. W kontekście wszystkich szczególnych okoliczności danej sprawy, na taki zamiar może wskazywać na przykład rodzaj materiałów szkoleniowych i to, jak często z nich korzystano. Tym samym pobranie z internetu podręcznika po to, by wytworzyć materiały wybuchowe w celu popełnienia przestępstwa terrorystycznego, można uznać za odbywanie szkolenia na potrzeby terroryzmu. Natomiast samego odwiedzania stron internetowych lub zbierania materiałów szkoleniowych w celach zgodnych z prawem, takich jak cele akademickie lub badawcze, nie uznaje się na mocy niniejszej dyrektywy jako odbywanie szkolenia na potrzeby terroryzmu.

- (12) Ze względu na poważny charakter zagrożenia i konieczność w szczególności powstrzymania przepływu zagranicznych bojowników terrorystycznych niezbędne jest uznanie za przestępstwo podróży zagranicznych w celach terrorystycznych, obejmujących nie tylko popełnianie przestępstw terrorystycznych i prowadzenie lub odbywanie szkolenia, lecz także uczestnictwo w działalności grupy terrorystycznej. Nie jest niezbędne uznanie za przestępstwo samej podróży jako takiej. Coraz większe zagrożenie dla bezpieczeństwa stanowią ponadto podróże w celach terrorystycznych na terytorium Unii. Państwa członkowskie mogą również zdecydować, że aby przeciwdziałać zagrożeniom terrorystycznym związanym z podróżami w celach terrorystycznych na ich terytorium, za przestępstwa należy uznać działania przygotowawcze, które mogą obejmować planowanie lub spiskowanie i których celem jest popełnienie lub przyczynienie się do popełnienia przestępstwa terrorystycznego. Za przestępstwo należy uznać również każdy czyn służący ułatwianiu takich podróży.
- (13) Nielegalny handel bronią palną, ropą naftową, narkotykami, papierosami, podrabianymi towarami i dziełami sztuki, a także handel ludźmi i wymuszenia rozbójnicze stały się lukratywnym sposobem zdobywania środków finansowych przez grupy terrorystyczne. W tym kontekście rosnące zagrożenie dla bezpieczeństwa Unii stanowią coraz silniejsze powiązania między przestępczością zorganizowaną i grupami terrorystycznymi; dlatego organy, które prowadzą postępowania karne w państwach członkowskich, powinny brać takie powiązania pod uwagę.

- (14) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849¹ ustanawia wspólne przepisy dotyczące zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego Unii do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Niezależnie od tego prewencyjnego podejścia finansowanie terroryzmu powinno podlegać karze w państwach członkowskich. Za przestępstwo należy uznać nie tylko finansowanie aktów terrorystycznych, lecz także finansowanie grupy terrorystycznej, a ponadto inne przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną, takie jak werbowanie i szkolenie, lub odbywanie podróży w celach terrorystycznych w celu rozbicia struktur wsparcia ułatwiających popełnianie przestępstw terrorystycznych.
- (15) Karze powinno w państwach członkowskich podlegać – jako pomocnictwo w terroryzmie lub finansowanie terroryzmu – udzielanie materialnego wsparcia terroryzmowi poprzez osoby zajmujące się dostarczaniem lub przemieszczaniem usług, mienia i towarów, w tym transakcji handlowych obejmujących wprowadzanie na obszar Unii lub wyprowadzanie z tego obszaru, takich jak sprzedaż, nabycie lub wymiana dobra kultury o wartości archeologicznej, artystycznej, historycznej lub naukowej, które nielegalnie wywieziono z obszaru kontrolowanego przez grupę terrorystyczną w momencie wywozu, lub osoby będące pośrednikami w takich działaniach, jeżeli dokonywane są one ze świadomością, że operacje te lub pochodzące z nich przychody są w całości lub w części przeznaczone do celów terrorystycznych lub przysporzą one korzyści grupom terrorystycznym. Aby skutecznie zwalczać nielegalny handel dobrami kultury stanowiący źródło dochodu grup terrorystycznych, konieczne może być podjęcie dalszych środków.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, str. 73).

- (16) Karze powinno podlegać usiłowanie odbycia podróży za granicę w celach terrorystycznych, oraz usiłowanie prowadzenia szkolenia i werbowania do celów terrorystycznych.
- (17) W odniesieniu do przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie, pojęcie umyślności musi dotyczyć wszystkich znamion tych przestępstw. O umyślnym charakterze czynu lub zaniechania można wnioskować z obiektywnych, faktycznych okoliczności.
- (18) W stosunku do osób fizycznych i prawnych, które są odpowiedzialne za tego rodzaju przestępstwa, należy przewidzieć sankcje i kary odzwierciedlające wagę tych przestępstw.
- (19) Jeżeli werbowanie i szkolenie na potrzeby terroryzmu skierowane jest do dziecka, państwa członkowskie powinny zapewnić, by sędziowie mogli wziąć pod uwagę te okoliczności przy osądzaniu sprawców; sędziowie nie powinni mieć jednak obowiązku zaostrzenia kary. Ocena tej okoliczności wraz z innymi faktami w danej sprawie zależy od uznania sędziego.
- (20) Należy ustanowić przepisy odnoszące się do jurysdykcji, aby zapewnić możliwość skutecznego ścigania przestępstw określonych w niniejszej dyrektywie. W szczególności stosowne wydaje się ustanowienie jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw popełnianych przez organizatorów szkoleń na potrzeby terroryzmu, niezależnie od ich przynależności państwowej, ze względu na ewentualne skutki takich czynów na terytorium Unii i ściśle powiązanie materialne między przestępstwami polegającymi na prowadzeniu i odbywaniu szkoleń na potrzeby terroryzmu.

- (21) Aby prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawie przestępstw terrorystycznych, przestępstw dotyczących grupy terrorystycznej lub przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną oraz oskarżanie w sprawie takich przestępstw było skuteczne, podmioty odpowiedzialne za prowadzenie takich postępowań lub za oskarżanie powinny mieć możliwość wykorzystywania skutecznych narzędzi stosowanych w ramach postępowania przygotowawczego, takich jak narzędzia do zwalczania przestępczości zorganizowanej lub innych poważnych przestępstw. Narzędzia takie należy wykorzystywać, zgodnie z prawem krajowym, w sposób ukierunkowany, uwzględniając zasadę proporcjonalności oraz rodzaj i wagę przestępstw objętych postępowaniem przygotowawczym, a także należy przestrzegać prawa do ochrony danych osobowych. W stosownych przypadkach narzędzia takie powinny obejmować na przykład przeszukiwanie własności osobistej, przechwytywanie informacji w sieciach telekomunikacyjnych, niejawną obserwację, w tym nadzór elektroniczny, pozyskiwanie i utrwalanie nagrań dźwiękowych w pojazdach i miejscach prywatnych lub publicznych oraz wizerunków osób w pojazdach i miejscach publicznych, a także dochodzenia finansowe.

- (22) Skutecznym sposobem zwalczania terroryzmu w internecie jest usuwanie treści publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, u ich źródła. Państwa członkowskie powinny dokładać wszelkich starań, aby współpracować z państwami trzecimi w celu zapewnienia, by treści internetowe publicznie nawołujące do popełnienia przestępstwa terrorystycznego były usuwane z serwerów na ich terytorium. Jeżeli jednak usunięcie takich treści u źródła nie jest wykonalne, można również wprowadzić mechanizmy, które będą blokować dostęp do nich z terytorium Unii. Środki podejmowane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą w celu usuwania treści internetowych publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa terrorystycznego lub, jeśli nie jest to wykonalne, w celu blokowania dostępu do takich treści mogą opierać się na działaniach publicznych, takich jak działania ustawodawcze, działania nieustawodawcze lub działania podejmowane przez sąd. W tym kontekście niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dobrowolnych działań podejmowanych przez branżę internetową w celu zapobiegania niewłaściwemu wykorzystywaniu świadczonych przez nią usług i wspierania takich działań przez państwa członkowskie, w tym wykrywania i sygnalizowania treści terrorystycznych. Bez względu na to, jaką podstawę działania lub metodę wybiorą państwa członkowskie, powinny one zapewnić, by to działanie lub metoda gwarantowały użytkownikom i dostawcom usług odpowiedni poziom pewności i przewidywalności prawa, a także możliwość wystąpienia na drogę sądową zgodnie z prawem krajowym. Każdy taki środek musi uwzględniać prawa użytkowników końcowych i być zgodny z obowiązującymi procedurami prawnymi i sądowymi oraz z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (Karta).

- (23) Przewidziane w niniejszej dyrektywie usunięcie lub – jeśli usunięcie nie jest możliwe – zablokowanie dostępu do takich treści internetowych publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa terrorystycznego powinno pozostawać bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹. W szczególności nie należy nakładać na dostawców usług żadnego ogólnego obowiązku w zakresie monitorowania przekazywanych lub przechowywanych przez nich informacji ani aktywnego wyszukiwania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność. Ponadto dostawcy usług hostingowych nie powinni być pociągani do odpowiedzialności, o ile nie mają faktycznej wiedzy o nielegalnej działalności lub nielegalnych informacjach i nie znają faktów ani okoliczności, które wyraźnie wskazują na nielegalną działalność lub nielegalne informacje.

¹ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

- (24) Dla skutecznego zwalczania terroryzmu zasadnicze znaczenie ma prowadzenie między właściwymi organami a agencjami Unii efektywnej wymiany informacji, które właściwe organy uznają za istotne z punktu widzenia zapobiegania przestępstwom terrorystycznym, wykrywania tych przestępstw, prowadzenia postępowań przygotowawczych lub oskarżania w ich sprawie. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by wymiana informacji prowadzona była w sposób skuteczny i terminowy zgodnie z prawem krajowym i obowiązującymi ramami prawnymi Unii, takimi jak decyzja 2005/671/WSiSW, decyzja Rady 2007/533/WSiSW¹ i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681². Podejmując decyzję w sprawie tego, czy należy wymieniać istotne informacje, właściwe organy krajowe powinny uwzględnić poważne zagrożenie wynikające z przestępstw terrorystycznych.

¹ Decyzja Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 132).

- (25) Aby wzmocnić istniejące przepisy dotyczące wymiany informacji w celu zwalczania terroryzmu, o czym mowa w decyzji 2005/671/WSiSW, państwa członkowskie powinny zapewnić, by istotne informacje gromadzone przez ich właściwe organy w ramach postępowania karnego, na przykład organy ścigania, prokuratorów lub sędziów śledczych, były udostępniane odpowiednim właściwym organom z innego państwa członkowskiego, dla którego te informacje ich zdaniem mogłyby być istotne. Takie istotne informacje powinny obejmować co najmniej, w stosownych przypadkach, informacje przekazywane do Europolu lub Eurojustu zgodnie z decyzją 2005/671/WSiSW. Wymiana informacji podlega unijnym przepisom dotyczącym ochrony danych, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680¹ i bez uszczerbku dla unijnych przepisów dotyczących współpracy między właściwymi organami krajowymi w ramach postępowań karnych, zawartych w takich aktach jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE² lub decyzja ramowa 2006/960/WSiSW.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

- (26) Należy prowadzić wymianę istotnych informacji gromadzonych przez właściwe organy państw członkowskich w ramach postępowań karnych związanych z przestępstwami terrorystycznymi. Pojęcie postępowania karnego obejmuje wszystkie etapy postępowania, od chwili, gdy dana osoba staje się podejrzana lub zostaje oskarżona o popełnienie przestępstwa, aż do uprawomocnienia się wyroku rozstrzygającego w ostateczny sposób, czy osoba ta popełniła dane przestępstwo.
- (27) Państwa członkowskie powinny przyjąć środki ochrony, wsparcia i pomocy w odpowiedzi na szczególne potrzeby ofiar terroryzmu, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE¹ i w kształcie dookreślonym w niniejszej dyrektywie. Za ofiarę terroryzmu uznaje się osobę zdefiniowaną w art. 2 dyrektywy 2012/29/UE, mianowicie osobę fizyczną, która doznała szkody, w tym krzywdy fizycznej, psychicznej lub emocjonalnej lub straty majątkowej, o ile było to bezpośrednio spowodowane przestępstwem terrorystycznym lub członka rodziny osoby, której śmierć była bezpośrednim skutkiem przestępstwa terrorystycznego, jeżeli doznała ona szkody w wyniku śmierci tej osoby. Członkowie rodziny ofiar terroryzmu, które przeżyły atak terrorystyczny, zdefiniowani w tym artykule, mają dostęp do służb udzielających wsparcia ofiarom oraz środków ochrony zgodnie z tą dyrektywą.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57).

- (28) Pomoc udzielana ofiarom w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych pozostaje bez uszczerbku i stanowi uzupełnienie pomocy, którą ofiary terroryzmu otrzymują od organów pomocniczych zgodnie z dyrektywą Rady 2004/80/WE¹. Pozostaje to bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących przedstawicielstwa prawnego ustanawianego w celu wystąpienia z roszczeniem odszkodowawczym, w tym w ramach pomocy prawnej, oraz innych przepisów krajowych dotyczących odszkodowań.
- (29) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by w ramach krajowej infrastruktury służącej reagowaniu w sytuacjach kryzysowych podejmowane były kompleksowe działania w odpowiedzi na szczególne potrzeby ofiar terroryzmu bezpośrednio po ataku terrorystycznym i tak długo, jak będzie to konieczne. W tym celu państwa członkowskie mogą utworzyć jedną aktualizowaną stronę internetową, na której zamieszczane będą wszystkie istotne informacje, oraz ośrodek wsparcia kryzysowego dla ofiar i członków ich rodzin, który będzie udzielał natychmiastowej pomocy psychologicznej i zapewniał wsparcie emocjonalne. Inicjatywy, które państwa członkowskie podejmują w tym zakresie, należy wspierać poprzez pełne wykorzystywanie dostępnych na szczeblu Unii wspólnych mechanizmów pomocowych i zasobów. Służby udzielające wsparcia powinny uwzględniać fakt, że szczególne potrzeby ofiar terroryzmu mogą się zmieniać wraz z upływem czasu. W tym względzie państwa członkowskie powinny zapewnić, by służby udzielające wsparcia w pierwszej kolejności zajmowały się zaspokojeniem co najmniej emocjonalnych i psychologicznych potrzeb najbardziej bezbronnych ofiar terroryzmu oraz by informowały wszystkie ofiary terroryzmu o dostępności dalszego wsparcia emocjonalnego i psychologicznego, w tym wsparcia i doradztwa w zakresie urazu psychicznego.

¹ Dyrektywa Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnosząca się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. L 261 z 6.8.2004, s. 15).

- (30) Państwa członkowskie powinny zapewnić wszystkim ofiarom terroryzmu dostęp do informacji na temat praw ofiar, dostępnych usług wsparcia oraz systemów odszkodowań w państwie członkowskim, w którym zostało popełnione dane przestępstwo terrorystyczne. Dane państwa członkowskie powinny podjąć stosowne działania w celu ułatwienia współpracy między nimi, tak by zapewnić ofiarom terroryzmu, mającym miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym zostało popełnione dane przestępstwo terrorystyczne, skuteczny dostęp do takich informacji. Ponadto państwa członkowskie powinny zapewnić ofiarom terroryzmu dostęp do długoterminowych usług wsparcia w państwie członkowskim ich zamieszkania, nawet jeżeli przestępstwo terrorystyczne miało miejsce w innym państwie członkowskim.
- (31) Jak wynika z przyjętej w 2014 r. zmienionej unijnej strategii walki z radykalizacją i werbowaniem terrorystów oraz z przyjętych w 2015 r. Konkluzjach Rady Unii Europejskiej i państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie wzmocnienia reakcji wymiaru sprawiedliwości na radykalizację skutkującą terroryzmem i brutalnym ekstremizmem, zapobieganie radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów, w tym radykalizacji w internecie, wymaga długofalowego, proaktywnego i kompleksowego podejścia. Takie podejście powinno łączyć środki w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych z politykami w obszarach edukacji, włączenia społecznego i integracji społecznej, a także z zapewnianiem skutecznych programów na rzecz deradykalizacji lub zaprzestania stosowania przemocy oraz na rzecz wychodzenia z ekstremizmu lub na rzecz resocjalizacji, w tym także w kontekście działań prowadzonych w więzieniach i podczas okresu probacyjnego. Państwa członkowskie powinny wymieniać się sprawdzonymi rozwiązaniami dotyczącymi skutecznych środków i projektów w tej dziedzinie, w szczególności jeśli chodzi o zagranicznych bojowników terrorystycznych oraz powracających bojowników, w stosownych przypadkach we współpracy z Komisją i odpowiednimi agencjami i organami Unii.

- (32) Państwa członkowskie powinny kontynuować starania na rzecz zapobiegania radykalizacji postaw prowadzącej do terroryzmu i na rzecz zwalczania tego zjawiska poprzez koordynowanie działań oraz wymianę informacji i doświadczeń w zakresie krajowych polityk prewencyjnych; powinny również wdrażać lub, w odpowiednich przypadkach, aktualizować krajowe polityki prewencyjne, uwzględniając swoje potrzeby, cele i zdolności w oparciu o własne doświadczenia. W razie potrzeby Komisja powinna udzielać wsparcia organom krajowym, regionalnym i lokalnym w opracowywaniu polityk prewencyjnych.
- (33) Państwa członkowskie powinny, w zależności od odpowiednich potrzeb i szczególnych uwarunkowań w każdym państwie członkowskim, zapewnić wsparcie osobom, w tym partnerom reprezentującym społeczeństwo obywatelskie, które w ramach wykonywanego zawodu mogą mieć kontakty z osobami podatnymi na radykalizację. Takie środki wsparcia mogą obejmować w szczególności szkolenia i sesje informacyjne mające pomóc im rozpoznawać oznaki radykalizacji i na nie reagować. W razie potrzeby środki takie należy realizować we współpracy z przedsiębiorstwami prywatnymi, odpowiednimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, społecznościami lokalnymi i innymi zainteresowanymi podmiotami.
- (34) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na potrzebę posiadania zharmonizowanych przepisów stosowanych w całej Unii możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (35) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 2 TUE, respektuje podstawowe prawa i wolności oraz jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie, łącznie z tymi określonymi w tytułach II, III, V i VI, które obejmują między innymi prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, wolność wypowiedzi i informacji, wolność zrzeszania się i wolność myśli, sumienia i religii, ogólny zakaz dyskryminacji, w szczególności ze względu na rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawo do ochrony danych osobowych, zasady legalności oraz proporcjonalności kar i przestępstw, obejmujące również wymóg precyzyjności, jasności i przewidywalności w prawie karnym, domniemanie niewinności, a także swobodę przemieszczania się określoną w art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹. Niniejszą dyrektywę należy wdrażać zgodnie z tymi prawami i zasadami, biorąc również pod uwagę europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz inne zobowiązania w zakresie praw człowieka wynikające z prawa międzynarodowego.

¹ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

- (36) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich wynikających z prawa Unii i dotyczących praw procesowych przysługujących podejrzanym lub oskarżonym w postępowaniu karnym.
- (37) Niniejsza dyrektywa nie powinna skutkować zmianą praw, zobowiązań i obowiązków państw członkowskich, które to prawa, zobowiązania i obowiązki wynikają z prawa międzynarodowego, w tym z międzynarodowego prawa humanitarnego. Niniejsza dyrektywa nie reguluje działań sił zbrojnych w okresach konfliktów zbrojnych, które to działania są regulowane międzynarodowym prawem humanitarnym, w rozumieniu tych terminów na mocy tego prawa, ani działań sił wojskowych danego państwa w ramach wypełniania przez nie obowiązków służbowych w zakresie, w jakim są one regulowane innymi przepisami prawa międzynarodowego.
- (38) Podejmowanie działań humanitarnych przez bezstronne organizacje humanitarne uznawane na mocy prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa humanitarnego, nie jest objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy, przy czym należy uwzględnić orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (39) Uznawanie określonych czynów za przestępstwo na mocy niniejszej dyrektywy powinno być proporcjonalne do rodzaju i okoliczności przestępstwa, przy poszanowaniu uzasadnionych zamierzonych celów i ich niezbędności w społeczeństwie demokratycznym, i powinno wykluczać wszelkie formy arbitralności, rasizmu lub dyskryminacji.

- (40) Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie powinien być interpretowany jako zmierzający do zmniejszenia lub ograniczenia możliwości rozpowszechniania informacji do celów naukowych, akademickich lub sprawozdawczych. Wyrażanie radykalnych, polemicznych lub kontrowersyjnych poglądów w toku debaty publicznej dotyczącej delikatnych kwestii politycznych wykracza poza zakres zastosowania niniejszej dyrektywy, a w szczególności poza zakres definicji publicznego nawoływania do popełniania przestępstw terrorystycznych.
- (41) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (42) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (43) Niniejsza dyrektywa powinna zatem zastąpić decyzję ramową 2002/475/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą oraz zmienić decyzję Rady 2005/671/WSiSW,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I:

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie ustanawia się normy minimalne dotyczące definicji przestępstw i sankcji w dziedzinie przestępstw terrorystycznych, przestępstw dotyczących grupy terrorystycznej oraz przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną, jak również środki ochrony i wsparcia ofiar terroryzmu i pomocy tym ofiarom.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „fundusze” oznaczają aktywa każdego rodzaju, zarówno materialne, jak i niematerialne, ruchome i nieruchome, niezależnie od tego, w jaki sposób nabyte, oraz dokumenty prawne lub inne dokumenty w każdej formie, także w formie elektronicznej lub cyfrowej, świadczące o tytule do tych aktywów lub udziale w tych aktywach, w tym – ale nie tylko – kredyty bankowe, czek podróżny, czek bankowy, przekazy pieniężne, udziały, papiery wartościowe, obligacje, weksle i akredytywy;

- 2) „osoba prawna” oznacza każdy podmiot mający osobowość prawną na mocy właściwego prawa, z wyjątkiem państw lub organów publicznych sprawujących władzę państwową oraz publicznych organizacji międzynarodowych;
- 3) „grupa terrorystyczna” oznacza grupę zorganizowaną złożoną z więcej niż dwóch osób, ustanowioną na pewien czas i działającą w uzgodniony sposób w celu popełniania przestępstw terrorystycznych; „grupa zorganizowana” oznacza grupę, która nie jest przypadkowo sformowana w celu natychmiastowego popełnienia przestępstwa oraz w której nie ma potrzeby formalnego określenia ról członków grupy, ciągłości członkostwa lub rozwiniętej struktury.

TYTUŁ II:

PRZESTĘPSTWA TERRORYSTYCZNE

I PRZESTĘPSTWA DOTYCZĄCE GRUPY TERRORYSTYCZNEJ

Artykuł 3

Przestępstwa terrorystyczne

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby następujące czyny umyślne, określone zgodnie z prawem krajowym jako przestępstwa, które ze względu na swój charakter lub kontekst mogą wyrządzić poważne szkody państwu lub organizacji międzynarodowej, były określane jako przestępstwa terrorystyczne, jeżeli zostają popełnione w jednym z celów, wymienionych w ust. 2:
 - a) ataki na życie ludzkie, które mogą powodować śmierć;

- b) ataki na integralność fizyczną osoby;
- c) porwania lub branie zakładników;
- d) spowodowanie rozległych zniszczeń obiektów rządowych lub obiektów użyteczności publicznej, systemu transportowego, infrastruktury, w tym systemu informacyjnego, stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, miejsca publicznego lub mienia prywatnego – jeżeli zniszczenia te mogą zagrozić życiu ludzkiemu lub spowodować poważne straty gospodarcze;
- e) zajęcie statku powietrznego, statku wodnego lub innego środka transportu publicznego lub towarowego;
- f) wytwarzanie, posiadanie, nabywanie, przewożenie, dostarczanie lub używanie materiałów wybuchowych lub broni, w tym broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej lub jądrowej, jak również badania nad taką bronią i rozwój broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej lub jądrowej;
- g) uwalnianie substancji niebezpiecznych lub powodowanie pożarów, powodzi lub wybuchów, czego rezultatem jest zagrożenie życia ludzkiego;
- h) zakłócanie lub przerywanie dostaw wody, energii elektrycznej lub wszelkich innych podstawowych zasobów naturalnych, czego rezultatem jest zagrożenie życia ludzkiego;

- i) niezgodna z prawem ingerencja w systemy, o której mowa w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE¹, w przypadkach gdy zastosowanie ma art. 9 ust. 3 lub art. 9 ust. 4 lit. b) lub c) tej dyrektywy, oraz niezgodna z prawem ingerencja w dane, o której mowa w art. 5 tej dyrektywy w przypadkach gdy zastosowanie ma art. 9 ust. 4 lit. c) tej dyrektywy;
- j) zagrożenie popełnieniem jednego z czynów wymienionych w lit. a)–(i).

2. Celami, o których mowa w ust. 1, są:

- a) poważne zastraszenie ludności;
- b) bezprawne zmuszenie rządu lub organizacji międzynarodowej do podjęcia lub zaniechania jakiegoś działania;
- c) poważna destabilizacja lub zniszczenie podstawowych struktur politycznych, konstytucyjnych, gospodarczych lub społecznych danego państwa lub danej organizacji międzynarodowej.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW (Dz.U L 218 z 14.8.2013, s. 8).

Artykuł 4

Przestępstwa dotyczące grupy terrorystycznej

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby następujące czyny, o ile zostały popełnione umyślnie, podlegały karze jako przestępstwo:

- a) kierowanie grupą terrorystyczną;
- b) uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej, w tym poprzez dostarczanie informacji lub zasobów materialnych lub poprzez wszelkiego rodzaju finansowanie działań takiej grupy, ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą grupy terrorystycznej.

TYTUŁ III:

PRZESTĘPSTWA ZWIĄZANE

Z DZIAŁALNOŚCIĄ TERRORYSTYCZNĄ

Artykuł 5

Publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa terrorystycznego

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie w dowolny sposób, w internecie lub poza nim, przekazu do publicznej wiadomości z zamiarem podżegania do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i), jeżeli takie działanie, bezpośrednio lub pośrednio, na przykład poprzez pochwalanie aktów terrorystycznych, popiera popełnianie przestępstw terrorystycznych i tym samym stwarza niebezpieczeństwo popełnienia jednego lub większej liczby takich przestępstw.

Artykuł 6

Werbowanie na rzecz terroryzmu

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało nakłanianie innej osoby do popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i) lub w art. 4.

Artykuł 7

Prowadzenie szkolenia na potrzeby terroryzmu

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało udzielanie instruktażu w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów broni lub trujących lub niebezpiecznych substancji, lub innych szczególnych metod lub technik, w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i), ze świadomością, że przekazywane umiejętności mają zostać wykorzystane w tym celu.

Artykuł 8

Odbywanie szkolenia na potrzeby terroryzmu

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało otrzymywanie instruktażu w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów broni lub trujących lub niebezpiecznych substancji, lub innych szczególnych metod lub technik, w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i).

Artykuł 9

Podróżowanie w celach terrorystycznych

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegało podróżowanie do państwa innego niż to państwo członkowskie w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3, w celu uczestniczenia w działaniach grupy terrorystycznej ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą takiej grupy, o której to działalności mowa w art. 4, lub w celu prowadzenia lub odbycia szkolenia na potrzeby terroryzmu, o czym mowa w art. 7 i 8.
2. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby jeden z następujących czynów podlegał karze jako przestępstwo, jeżeli został popełniony umyślnie:
 - a) podróżowanie do tego państwa członkowskiego w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3, w celu uczestniczenia w działaniach grupy terrorystycznej ze świadomością, że takie uczestnictwo będzie stanowiło wkład w działalność przestępczą takiej grupy, o której to działalności mowa w art. 4, lub w celu prowadzenia lub odbycia szkolenia na potrzeby terroryzmu, o czym mowa w art. 7 i 8; lub

- b) działania przygotowawcze podejmowane przez osobę, która dostaje się na terytorium tego państwa członkowskiego z zamiarem popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw terrorystycznych, o których mowa w art. 3.

Artykuł 10

Organizowanie lub ułatwianie w inny sposób podróżowania w celach terrorystycznych

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegał każdy czyn organizowania lub ułatwiania, który pomaga danej osobie w podróżowaniu w celach terrorystycznych, o czym mowa w art. 9 ust. 1 i art. 9 ust. 2 lit. a), ze świadomością, że pomoc ta jest przeznaczona do tego celu.

Artykuł 11

Finansowanie terroryzmu

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze jako przestępstwo – jeżeli popełniono je umyślnie – podlegały działania polegające na dostarczaniu lub gromadzeniu funduszy, w dowolny sposób, bezpośrednio lub pośrednio, z zamiarem ich wykorzystania lub ze świadomością, że mają zostać wykorzystane, w całości lub w części, do popełnienia lub do przyczynienia się do popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–10.

2. Jeżeli finansowanie terroryzmu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dotyczy któregośkolwiek z przestępstw, które wymieniono w art. 3, 4 i 9, nie jest konieczne, aby doszło do faktycznego wykorzystania tych funduszy, w całości lub części, do popełnienia lub do przyczynienia się do popełnienia jednego z tych przestępstw, ani nie jest konieczne, by sprawca wiedział, na potrzeby którego konkretnego przestępstwa lub przestępstw fundusze te mają być wykorzystane.

Artykuł 12

Inne przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną

Państwa członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby do przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną zaliczane były następujące czyny umyślne:

- a) kradzież kwalifikowana dokonana w celu popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3;
- b) wymuszenie dokonane z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3;
- c) sporządzanie lub korzystanie z fałszywych dokumentów urzędowych dokonane z zamiarem popełnienia jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. a)–i), w art. 4 lit. b) oraz w art. 9.

TYTUŁ IV:
PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE
PRZESTĘPSTW TERRORYSTYCZNYCH,
PRZESTĘPSTW DOTYCZĄCYCH GRUPY TERRORYSTYCZNEJ
ORAZ PRZESTĘPSTW ZWIĄZANYCH
Z DZIAŁALNOŚCIĄ TERRORYSTYCZNĄ

Artykuł 13

Związek z przestępstwami terrorystycznymi

Przestępstwo, o którym mowa w art. 4 lub w tytule III, podlega karze niezależnie od tego, czy przestępstwo terrorystyczne zostało faktycznie popełnione ani czy – w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 5–10 i w art. 12 – ustalono istnienie związku z innym konkretnym przestępstwem określonym w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 14

Pomocnictwo, podżeganie i usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze podlegało pomocnictwo w popełnieniu jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–8, art. 11 i art. 12.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze podlegało podżeganie do popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–12.
3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby karze podlegało usiłowanie popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3, 6, 7, 9 ust. 1 i art. 9 ust. 2 lit. a) oraz art. 11 i 12, z wyjątkiem posiadania, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. f), oraz przestępstwa, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. j).

Artykuł 15

Sankcje dla osób fizycznych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przestępstwa, o których mowa w art. 3–12 i art. 14, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom karnym, które mogą pociągać za sobą wydanie lub ekstradycję.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przestępstwa terrorystyczne, o których mowa w art. 3, oraz przestępstwa, o których mowa w art. 14, o ile mają związek z przestępstwami terrorystycznymi, podlegały karom pozbawienia wolności w wymiarze wyższym niż orzekane na mocy prawa krajowego za takie przestępstwa przy braku szczególnego zamiaru, o którym mowa w art. 3, z wyjątkiem przypadków, w których orzekane kary są najwyższymi dopuszczalnymi na mocy prawa krajowego.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby przestępstwa wymienione w art. 4 podlegały karom pozbawienia wolności w wymiarze maksymalnym nie niższym niż piętnaście lat w przypadku przestępstwa, o którym mowa w art. 4 lit. a), oraz w wymiarze maksymalnym nie mniejszym niż osiem lat w przypadku przestępstw wymienionych w art. 4 lit. b). Jeżeli przestępstwo terrorystyczne, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. j), zostało popełnione przez osobę kierującą grupą terrorystyczną, o czym mowa w art. 4 lit. a), maksymalny wymiar kary wynosi nie mniej niż osiem lat.
4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w przypadku gdy przestępstwo, o którym mowa w art. 6 lub art. 7, dotyczy dziecka, okoliczność ta mogła, zgodnie z prawem krajowym, być uwzględniana przy osądzaniu sprawców.

Artykuł 16

Okoliczności łagodzące

Państwa członkowskie mogą podjąć niezbędne środki, aby zapewnić możliwość zmniejszenia kar, o których mowa w art. 15, w przypadku gdy sprawca:

- a) odstępuje od działalności terrorystycznej; oraz

- b) dostarcza organom administracji lub organom wymiaru sprawiedliwości informacji, których nie mogłyby one uzyskać w inny sposób, a które są pomocne przy:
- (i) zapobieganiu skutkom przestępstwa lub ich ograniczaniu;
 - (ii) identyfikacji lub postawieniu przed sądem innych sprawców;
 - (iii) znalezieniu dowodów; lub
 - (iv) zapobieganiu popełnieniu kolejnych przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i art. 14.

Artykuł 17

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić możliwość pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3–12 i art. 14, popełniane na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę, działającą indywidualnie lub jako część organu danej osoby prawnej i zajmującą kierownicze stanowisko w ramach tej osoby prawnej, na jednej z następujących podstaw:
- (a) prawo do reprezentowania osoby prawnej;
 - (b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;
 - (c) upoważnienie do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej.

2. Państwa członkowskie podejmują także niezbędne środki, aby zapewnić możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności osób prawnych, w przypadku gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, umożliwił popełnienie jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i art. 14, na korzyść tej osoby prawnej przez osobę jej podlegającą.
3. Odpowiedzialność osób prawnych zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie wyklucza postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które są sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i art. 14, podlegają do tych przestępstw lub pomagają w ich popełnieniu.

Artykuł 18

Kary dla osób prawnych

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na podstawie art. 17 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym karom, które obejmują kary pieniężne wymierzane na podstawie przepisów prawa karnego lub na podstawie innych przepisów oraz mogą obejmować inne kary, takie jak:

- a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
- b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności handlowej;
- c) umieszczenie pod nadzorem sądowym;
- d) sądowy nakaz likwidacji;

- e) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów, które wykorzystano do popełnienia przestępstwa.

Artykuł 19

Jurysdykcja i ściganie

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i art. 14, w przypadku gdy:
 - a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium;
 - b) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku pływającego pod jego banderą lub statku powietrznego w nim zarejestrowanego;
 - c) sprawca jest jednym z jego obywateli lub ma w nim miejsce zamieszkania;
 - d) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej siedzibę na jego terytorium;
 - e) przestępstwo zostało popełnione przeciwko instytucjom lub obywatelom danego państwa członkowskiego lub przeciwko instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej Unii, które mają siedzibę w tym państwie członkowskim.

Każde państwo członkowskie może rozszerzyć zakres swojej jurysdykcji, jeżeli przestępstwo zostało popełnione na terytorium innego państwa członkowskiego.

2. W przypadkach gdy ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, każde państwo członkowskie może rozszerzyć zakres swojej jurysdykcji, by objąć nią szkolenie na potrzeby terroryzmu, o którym to szkoleniu mowa w art. 7 niniejszego artykułu, jeżeli sprawca prowadzi takie szkolenie dla obywateli tego państwa lub osób mających miejsce zamieszkania w tym państwie. Dane państwo członkowskie powiadamia o powyższym Komisję.
3. Jeżeli przestępstwo podlega jurysdykcji więcej niż jednego państwa członkowskiego i jeżeli każde z zainteresowanych państw członkowskich może zgodnie ze swoim prawem krajowym prowadzić ściganie na podstawie tego samego stanu faktycznego, zainteresowane państwa członkowskie współpracują w celu podjęcia decyzji, które z nich będzie ścigać sprawców, po to by w miarę możliwości skoncentrować postępowanie w jednym państwie członkowskim. W tym celu państwa członkowskie mogą zwrócić się Eurojustu, by ułatwić współpracę między ich organami wymiaru sprawiedliwości i koordynację ich działań.

Uwzględnia się następujące czynniki:

- a) państwo członkowskie to państwo na którego terytorium zostało popełnione przestępstwo,
- b) państwo członkowskie to państwo, którego sprawca jest obywatelem lub ma miejsce zamieszkania,
- c) państwo członkowskie to kraj, z którego pochodzą ofiary,
- d) państwo członkowskie to państwo, na którego terytorium znaleziono sprawcę.

4. Każde państwo członkowskie podejmuje również niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–12 i art. 14, w przypadku gdy odmawia ono przekazania lub ekstradycji do innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego osoby podejrzanej o popełnienie takiego przestępstwa lub za nie skazanej.
5. Każde państwo członkowskie zapewnia objęcie swoją jurysdykcją przypadków, w których jedno z przestępstw, o których mowa w art. 4 i art. 14, zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium, niezależnie od tego, gdzie grupa terrorystyczna ma swoją siedzibę lub gdzie prowadzi działalność przestępczą.
6. Niniejszy artykuł nie wyklucza sprawowania jurysdykcji w sprawach karnych określonej przez państwo członkowskie zgodnie z jego prawem krajowym.

Artykuł 20

Narzędzia stosowane w postępowaniu przygotowawczym oraz konfiskata

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby osoby, jednostki lub służby odpowiedzialne za prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawie przestępstw, o których mowa w art. 3–12, lub za oskarżanie w sprawie takich przestępstw miały dostęp do skutecznych narzędzi stosowanych w postępowaniu przygotowawczym, takich jak narzędzia wykorzystywane w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną lub innymi poważnymi przestępstwami.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby ich właściwe organy w stosownych przypadkach zabezpieczały lub konfiskowały zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE¹ zarówno korzyści pochodzące z przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie, jak i narzędzia służące lub mające służyć do popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia takich przestępstw.

Artykuł 21

Środki służące zwalczaniu treści internetowych publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić natychmiastowe usuwanie treści internetowych publicznie nawołujących do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, o czym mowa w art. 5, które znajdują się na serwerach na ich terytorium. Podejmują także działania mające doprowadzić do usunięcia takich treści znajdujących się na serwerach poza ich terytorium.
2. Państwa członkowskie mogą, jeśli usunięcie treści, o których mowa w ust. 1 u źródła nie jest wykonalne, podjąć środki w celu zablokowania użytkownikom korzystającym z internetu na ich terytorium dostępu do takich treści.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

3. Środki polegające na usuwaniu i blokowaniu muszą być wprowadzane na podstawie przejrzystych procedur i gwarantują odpowiednią ochronę, w szczególności w celu zapewnienia, aby środki te nie wykraczały poza to, co jest konieczne i proporcjonalne, oraz aby użytkownicy byli informowani o przyczynie wprowadzenia tych środków. Środki ochronne odnoszące się do środków polegających na usuwaniu lub blokowaniu obejmują również możliwość wystąpienia na drogę sądową.

Artykuł 22

Zmiany w decyzji 2005/671/WSiSW

W decyzji 2005/671/WSiSW wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Art. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) „przestępstwa terrorystyczne”: przestępstwa, o których mowa w dyrektywie (UE) 2017/... Parlamentu Europejskiego i Rady⁺ w sprawie zwalczania terroryzmu;.

* Dyrektywa (UE) 2017/ ... Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ...w sprawie zwalczania terroryzmu oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U...);

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer niniejszej dyrektywy oraz uzupełnić przypis.

2) W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby istotne informacje zgromadzone przez jego właściwe organy w ramach postępowania karnego prowadzonego w związku z przestępstwami terrorystycznymi były jak najszybciej udostępniane – na wniosek albo z własnej inicjatywy oraz zgodnie z prawem krajowym i odpowiednimi międzynarodowymi instrumentami prawnymi – właściwym organom innego państwa członkowskiego, w którym informacje te mogłyby zostać wykorzystane do zapobiegania przestępstwom terrorystycznym, o których mowa w dyrektywie (UE) 2017/ ...⁺, wykrywania takich przestępstw, prowadzenia w ich sprawie dochodzeń lub ich ścigania sądowego.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„7. Ustęp 6 nie ma zastosowania, jeżeli wymiana informacji mogłaby narazić na szwank prowadzone dochodzenia lub bezpieczeństwo poszczególnych osób ani jeżeli byłaby sprzeczna z kluczowymi interesami danego państwa członkowskiego w zakresie bezpieczeństwa.

8. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by ich właściwe organy w stosownym przypadku podjęły w momencie otrzymania informacji, o których mowa w ust. 6, terminowe środki zgodnie z prawem krajowym.”.

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Podstawowe prawa i wolności

1. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na obowiązki poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zapisanych w art. 6 TUE.
2. Państwa członkowskie mogą ustanowić warunki wymagane w świetle podstawowych zasad dotyczących wolności prasy i innych środków przekazu i z tymi zasadami zgodne, które będą regulować prawa i obowiązki prasy lub innych środków przekazu i określać dla nich gwarancje proceduralne, w przypadku gdy takie warunki dotyczą ustalania lub ograniczania odpowiedzialności.

TYTUŁ V: PRZEPISY DOTYCZĄCE OCHRONY, WSPIERANIA I PRAW OFIAR TERRORYZMU

Artykuł 24

Pomoc i wsparcie udzielane ofiarom terroryzmu

1. Państwa członkowskie zapewniają, by prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawie przestępstw objętych niniejszą dyrektywą lub oskarżanie w sprawie tych przestępstw nie było uzależnione od złożenia przez ofiarę terroryzmu lub inną osobę odczuwającą skutki przestępstwa zawiadomienia lub skargi, przynajmniej w sytuacji, gdy czyny te zostały popełnione na terytorium danego państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie zapewniają istnienie służb wsparcia zaspokajających szczególne potrzeby ofiar terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2012/29/UE oraz ich dostępność dla ofiar terroryzmu bezpośrednio po ataku terrorystycznym, i tak długo, jak będzie to konieczne. Usługi tych służb są świadczone jako uzupełnienie lub integralna część ogólnych usług na rzecz wsparcia ofiar, które mogą wymagać wykorzystania istniejących jednostek zapewniających specjalistyczne wsparcie.
3. Służby wsparcia są w stanie udzielić ofiarom terroryzmu pomocy i wsparcia odpowiednio do ich szczególnych potrzeb. Usługi tych służb są poufne, bezpłatne i łatwo dostępne dla wszystkich ofiar terroryzmu. Usługi te obejmują w szczególności:
 - a) wsparcie emocjonalne i psychologiczne, np. wsparcie i doradztwo w zakresie urazu psychicznego;
 - b) udzielanie porad i informacji na temat wszelkich istotnych kwestii prawnych, praktycznych lub finansowych, w tym pomaganie ofiarom terroryzmu w korzystaniu z prawa do informacji ustanowionego w art. 26;
 - c) pomoc we wnoszeniu roszczeń o odszkodowanie przysługujące ofiarom terroryzmu na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie mechanizmów lub protokołów, które umożliwią uruchamianie usług wsparcia dla ofiar terroryzmu w ramach krajowych infrastruktur służących reagowaniu w sytuacjach kryzysowych. Takie mechanizmy lub protokoły powinny obejmować koordynowanie działań odpowiednich organów, agencji i podmiotów, tak by móc w szerokim zakresie zaspokoić potrzeby ofiar i członków ich rodzin bezpośrednio po ataku terrorystycznym, i tak długo, jak będzie to konieczne, w tym zapewnić odpowiednie środki ułatwiające identyfikację ofiar i ich rodzin i komunikowanie się z nimi.
5. Państwa członkowskie zapewniają objęcie ofiar terroryzmu odpowiednią opieką medyczną bezpośrednio po ataku terrorystycznym, i tak długo, jak będzie to konieczne. Państwa członkowskie zachowują prawo do organizowania opieki medycznej dla ofiar terroryzmu zgodnie ze swoim krajowym systemem opieki zdrowotnej.
6. Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2012/29/UE państwa członkowskie zapewniają ofiarom terroryzmu dostęp do pomocy prawnej, jeżeli ofiary mają status strony w postępowaniu karnym. Państwa członkowskie zapewniają należyte odzwierciedlenie wagi i okoliczności przestępstwa w warunkach i przepisach proceduralnych, na mocy których ofiary terroryzmu mają dostęp do pomocy prawnej zgodnie z prawem krajowym.
7. Niniejszą dyrektywę stosuje się jako uzupełnienie środków ustanowionych w dyrektywie 2012/29/UE i bez uszczerbku dla tych środków.

Artykuł 25
Ochrona ofiar terroryzmu

Państwa członkowskie zapewniają dostępność środków służących ochronie ofiar terroryzmu i członków ich rodzin, zgodnie z dyrektywą 2012/29/UE. W celu ustalenia, czy i w jakim stopniu osoby te powinny skorzystać ze środków ochrony w trakcie postępowania karnego, należy zwrócić szczególną uwagę na ryzyko zastraszania i odwetu oraz potrzebę ochrony godności i integralności fizycznej ofiar terroryzmu, w tym podczas przesłuchania i składania zeznań.

Artykuł 26
Prawa ofiar terroryzmu mających miejsce zamieszkania
w innym państwie członkowskim

1. Państwa członkowskie zapewniają, by ofiary terroryzmu mające miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym zostało popełnione przestępstwo terrorystyczne, miały dostęp do informacji na temat przysługujących im praw, dostępnych usług wsparcia i systemów odszkodowań w państwie członkowskim, w którym zostało popełnione przestępstwo terrorystyczne.^w tym względzie dane państwa członkowskie podejmują stosowne działanie w celu ułatwienia współpracy między ich właściwymi organami lub podmiotami zapewniającymi specjalistyczne wsparcie, tak by zapewnić ofiarom terroryzmu skuteczny dostęp do takich informacji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie ofiary terroryzmu miały dostęp do usług pomocy i wsparcia określonych w art. 24 ust. 3 lit. a) i b) na terytorium państwa członkowskiego, w których osoby te mają miejsce zamieszkania, nawet jeśli przestępstwo terrorystyczne zostało popełnione w innym państwie członkowskim.

TYTUŁ VI: PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 27

Zastąpienie decyzji ramowej 2002/475/WSiSW

Zastępuje się decyzję ramową 2002/475/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla zobowiązań tych państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji tej decyzji ramowej do prawa krajowego.

W przypadku państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do decyzji ramowej 2002/475/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 28
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 8 września 2018 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odesłania określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst najważniejszych środków prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29
Sprawozdawczość

1. Do dnia 8 marca 2020 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie przyjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Do dnia 8 września 2021 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia wartość dodaną niniejszej dyrektywy w sprawie zwalczania terroryzmu. Sprawozdanie to obejmuje również wpływ niniejszej dyrektywy na podstawowe prawa i wolności, w tym na zasadę niedyskryminacji, na praworządność oraz poziom ochrony i pomocy udzielanych ofiarom terroryzmu. Komisja bierze pod uwagę informacje przekazane przez państwa członkowskie na podstawie decyzji 2005/671/WSiSW oraz wszelkie inne istotne informacje dotyczące wykonywania uprawnień wynikających z przepisów antyterrorystycznych związane z transpozycją i wdrażaniem niniejszej dyrektywy. Na podstawie tej oceny Komisja w razie konieczności podejmuje decyzję w sprawie odpowiednich działań następnych.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 31

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący